

[Nina Andersen.]

barnet er åndssvagt eller sindssygt. Jeg er ikke enig i det foreslåede, men jeg er ganske klar over, at hvis man vil opnå, at disse lidelser ikke indføres som ophævelsesårsag, vil det kræve, at forundersøgelserne yderligere skærpes.

Dette bringer mig over til kapitel 3, der drejer sig om ophævelse af adoptionsforholdet. Det foreslås her at bevare de allerede givne muligheder for ophævelse af adoption, men derudover findes der et par nye forslag. Det ene giver justitsministeriet mulighed for på begæring af barnets naturlige forældre at ophæve adoptionsforholdet, når barnets adoptivforældre er døde, og såfremt det må anses for stemmende med barnets tarv. Dette må sammenholdes med forslaget i § 22 om, at det i sådanne tilfælde kan bestemmes, at retsforholdet mellem barnet og dets virkelige slægt skal genopstå. Når begæringen om adoptionsforholdets ophævelse skal fremsættes af forældrene, mener jeg, der ikke kan være nogen betænkelighed ved at gennemføre det, som her er foreslået.

Derimod stiller jeg mig noget tvivlende overfor rigtigheden af at indføre det i § 17 foreslåede. Ifølge denne paragraf kan adoptionsforholdet ophæves ved dom, såfremt adoptivbarnet viser sig at lide af åndssvaghed eller sindssygdom. Jeg må her understrege, at det er et personligt synspunkt, jeg fremsætter. Der er i mit parti nogle, som er enige med mig, og der er nogle, som ikke er enige med mig; men jeg kan altså ikke tilbageholde mine tvivl på dette område.

Man har med lovforslagets kapitel 2 gjort sig umage for at gøre adoptivbarnet til adoptivforældrenes virkelige barn, men her gøres der altså en undtagelse. Jeg må indrømme, at der også findes undtagelser i §§ 18 og 19, hvor det drejer sig dels om grove forseelser, der er begået af adoptanten overfor adoptivbarnet, dels om forseelser, der er begået af adoptivbarnet overfor adoptanten. Disse bestemmelser findes imid-

lertid i næsten samme ordlyd i den nugældende lov og kan vel næppe ændres. Jeg må dog notere som en forbedring, at den nugældende bestemmelse om et lastefuldt og forbryderisk liv fra adoptivbarnets side som ophævelsesårsag ikke findes i det foreliggende forslag.

Men tilbage til § 17, hvor man altså foreslår en ny ophævelsesgrund. Når man foreslår noget sådant nyt, må man nøje overveje, hvorvidt det er rigtigt at indføre det. Man må her, synes jeg, beskæftige sig med det spørgsmål: Hvad er motivet for ønsket om at adoptere et barn? I sandhedens interesse må vi vel sige, at det er ønsket om at tilfredsstille et behov hos adoptanten selv, der er den første bevæggrund. Jeg ser ikke noget mindreværdigt heri, for hovedparten af de handlinger, vi udfører, er netop fremkaldt af et sådant ønske om at tilfredsstille et behov eller et krav hos en selv. Det er mig forøvrigt meget om at gøre at sige her, at jeg har set de smukkeste udtryk for glæde og forventning hos adoptivforældre. Der har efter min opfattelse ikke været nogen forskel på glæden og forventningen hos dem, jeg her tænker på, og den glæde og forventning, som naturlige forældre praktisk talt altid har. Det er vel selvfølgelig, at der hos dem, der har et barn i deres hjem, først og fremmest er håb om glæder, om tilfredshed ved at se barnet vokse op og udvikle sig, og forventning om at kunne give og tage imod varme følelser. Her er det min opfattelse, at adoptivforældre og naturlige forældre står lige.

Men sorgerne kan man jo ikke værgе sig imod; de kan melde sig, nogle melder sig altid, nogle melder sig sjældnere. Der er f. eks. ingen sikkerhed for, at naturlige forældre ikke kan rammes af den ulykke, at deres barn er eller bliver åndssvagt eller sindssygt. Hvis det sker, bliver de ved med at være barnets forældre, det kan de ikke frigøre sig for. Her er det, at adoptivforældrene efter lovforslaget får en anden stilling; de vil have mulighed for at frigøre